

Arrest

nr. 133 402 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 augustus 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent en op 13 juni 1983 in Thamkha (Chamdo), een dorp in de Volksrepubliek China (VRC -Tibet), geboren bent. Uw moeder stierf enkele maanden na uw geboorte en uw vader overleed toen u ongeveer 7 à 9 jaar oud was. Na het overlijden van uw ouders trok u in bij het gezin van uw oom Sonam. Tijdens uw verblijf in Tibet hielp u het vee verzorgen en werkte u op de landbouwgronden van uw familie. Midden 1997 besloot uw oom om u en drie van zijn kinderen naar India te sturen. Jullie vertrokken samen met uw oom naar Lhasa en woonden er ongeveer drie maanden. Omstreeks september 1997 vertrok u met de vrachtwagen uit Lhasa. Na een rit van drie dagen begonnen jullie aan een wandeltocht van om en bij 25 dagen richting Nepalese grens.

In oktober 1997 kwamen jullie in Nepal aan en lieten jullie zich bij de Nelen Khang, het 'reception centre', registreren. U bleef ongeveer een week in de Nelen Khang en reisde vervolgens samen met andere Tibetanen per bus naar India. U bleef ongeveer 1 à 2 dagen in de Nelen Khang in Delhi en reisde daarna naar die van Dharamsala. Op 13 oktober 1997 kwam u aan in Dharamsala. U bleef iets minder dan een maand in Dharamsala en verhuisde dan naar de TCV (Tibetan Children's School) in Suji (Mandi - Himachal Pradesh). U liep er drie jaar school en kreeg vervolgens een bijkomende eenjarige naaiopleiding in dezelfde school.

In 2002 probeerde u naar Tibet terug te keren. U geraakte in Nepal maar u slaagde er niet in om de juiste (reis-)documenten voor China te bekomen. Bijgevolg keerde u terug naar India en trok u in bij de familie van uw tante Sonam Yangzon in de Tibetaanse settlement nabij Bunishu (Orissa). Volgens uw RC (Registration Certificate) gaat het over Kamp nr. 5, Phuntsokling Tibetan Settlement Ghandragiri, district Gajapati. U hielp er uw tante op haar landbouwgronden en het verzorgen van het vee. Verder hielp u hen bij het huishouden en de verkoop van sweaters. In 2011 verloofde u zich met een zekere Phurbu Lhaksam, eveneens van Tibetaanse origine. Eind 2011 overleed uw tante. Na haar overlijden voelde u zich niet langer welkom bij haar familie. Bovendien had u medische problemen, u lijdt namelijk aan hepatitis B. U besloot daarom India te verlaten en met de hulp van een smokkelaar naar België te reizen.

Op 10 juli 2013 verliet u Bundishu en reisde u naar Delhi. U verbleef er enige tijd in een hotel, vervolgens reisde u naar Kalkata (Calcutta), waar u een week bleef. In de nacht van 3 op 4 augustus 2013 reisde u per vliegtuig van Kalkata naar Doha. Nog dezelfde dag vloog u naar een u onbekende luchthaven in Frankrijk. U maakte de reis met behulp van een vals Indisch paspoort. De volgende dag bracht een handlanger van de smokkelaar u per wagen naar België. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie 4 pagina's uit Identity Certificate (IC), Registration Certificate (RC), Green Book, kopie attest Nelen Khang Nepal, attest Office of the Reception Centre Dharamsala dd. 20/08/2013, attest Tibetan Children's Village School dd. 05/08/2013, attest Office of Tibet dd. 14/10/2013, 13 foto's in India en Tibet, 3 enveloppes, medische attesten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, met name de kopie van het attest van de Nelen Khang in Nepal, het attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala (dd. 20/08/2013), attest Office of Tibet (dd. 14/10/2013), attest Tibetan Children's Village School (dd. 05/08/2013), kopie 4 pagina's uit Identity Certificate (IC), Registration Certificate (RC), Green Book, en foto's kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsering Yangdon, geboren op 13 juni 1993 en geboren te Chamdo. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Bovendien geeft u meermaals een plausibele uitleg voor de afwijkende identiteitsgegevens (zie CGVS, p. 11, 15).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 7, 8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving, die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover

het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van illegaal vertrek uit China en uw gebrek aan Chinese identiteitsdocumenten een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vertrek uit de VRC in september 1997 verbleef u van oktober 1997 tot 4 augustus 2013 in India. Begin oktober reisde u via de Nelen Khang in Delhi naar de Nelen Khang in Dharamsala. U bleef minder dan een maand in de Nelen Khang in Dharamsala en verhuisde nadien naar de TCV-school in Suja. Omstreeks 2002 rondde u uw studies af en probeerde u tevergeefs om vanuit Nepal de grens met Tibet over te steken. Na een maand keerde u terug naar India. Na uw terugkeer woonde u tot 10 juli 2013 in het huis van uw tante Sonam Yangzon in een Tibetaanse settlement in Orissa. In die periode bewerkte u de landbouwgronden van uw familie, hielp u het vee verzorgen, verkocht u sweaters, en hielp u in het huishouden. Net voor uw vertrek uit India op 4 augustus 2013 verbleef u meer dan een week in een hotel in Delhi en vervolgens een week in een hotel in Kalkata (Calcutta).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 10-11) en neergelegde documenten (zie Documenten, Registration Certificate) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. In uw RC werden uw oom en uw tante als uw biologische ouders geregistreerd (zie CGVS, p. 11, 15), en gebruikte u een andere geboorteplaats en -datum (zie CGVS, p. 11). Dit zijn dezelfde gegevens die in uw Green Book en uiteindelijk ook in uw IC werden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit nooit voor problemen heeft gezorgd en dat u steeds zonder probleem uw verblijfsrecht kon verlengen (zie CGVS, p. 11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u zich na het overlijden van uw tante niet langer welkom voelde bij haar familie (zie CGVS, p. 13). Bovendien had u in India geen eigendom of werk, waardoor u zich genoodzaakt voelde om het land te verlaten (zie CGVS, p. 13). Uiteraard ressorteren dergelijke asielmotieven niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf dienen te verlaten om redenen van ras, nationaliteit, politieke en/of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Los daarvan geeft u expliciet te kennen dat u in India nooit het slachtoffer werd van discriminatie op basis van uw Tibetaanse afkomst (zie CGVS, p. 18-19). Evenmin zijn er redenen om u op basis van deze feiten de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Er zijn namelijk geen aanwijzingen dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U beweert namelijk enkel dat u zich niet welkom voelde bij uw familie. Uw familieleden hebben uw fysieke integriteit echter niet aangetast en evenmin hebben ze u ooit gezegd dat u het huis diende te verlaten (zie CGVS, p. 14). Dergelijke feiten zijn uiteraard onvoldoende zwaarwichtig. Dat u geen job of eigendom in India omdat u weinig geschoold bent (zie CGVS, p. 13, 14), is een louter economisch gegeven en kan evenmin leiden tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Verder beweert u dat een terugkeer naar India onmogelijk is omdat u met een vals paspoort heeft gereisd en uw RC ondertussen verlopen is (zie CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dit niet correct te zijn (zie verder). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u bij terugkeer moet vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel 'Yellowbook' genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en uit uw documenten dat u over een geldige reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 10-11). U beweert weliswaar dat u het reisdocument niet heeft gebruikt voor uw reis van India naar Europa, maar dit komt zeer weinig overtuigend over. Zo kan men zich de vraag stellen waarom de smokkelaar het IC ook na uw vertrek inhiield terwijl u niet met het document (maar wel met een niet-authentiek Indisch paspoort) zou hebben gereisd (zie CGVS, p. 12). Indien de smokkelaar het document niet nodig had om uw reis naar Europa te regelen was er namelijk geen reden om uw IC niet terug te geven. Na het gehoor heeft u kopieën van vier pagina's uit uw IC voorgelegd (zie Documenten, "kopie 4 pagina's uit Identity Certificate - IC") maar dit volstaat niet om uw verklaringen alsnog aannemelijk te maken. Het betreft namelijk slechts een deel van uw reisdocument dat geen verdere informatie geeft over eventuele in- en uitreizen. Bovendien mag men redelijkerwijs verwachten dat u een integrale kopie van het document zou indienen.

Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben evengoed weinig overtuigend zijn. U was namelijk bijzonder slecht op de hoogte van de gegevens in het vals Indisch paspoort. U weet weinig meer dan dat het paspoort op naam van "Haga" stond (zie CGVS, p. 16). U weet echter niet hoe de volledige alias luidde (zie CGVS, p. 16). Evenmin weet u welke geboortedatum en -plaats er op het paspoort werden vermeld (zie CGVS, p. 16). Verder weet u niet onder welk visum u naar Europa bent gereisd. U beweert dat u het visum niet heeft gezien en niet weet welk land het visum uitgaf (zie CGVS, p. 16). U weet enkel dat het een soort toeristenvisum was dat slechts voor een beperkte duur geldig was (zie CGVS, p. 16).

Met betrekking tot uw reisweg is het bovendien bijzonder vreemd dat u niet kan zeggen in welke luchthaven in Frankrijk u bent geland. Dit komt uiteraard weinig geloofwaardig over aangezien de bestemming van uw vlucht op verschillende momenten wordt afgeroepen en ook op de verschillende reisdocumenten (die u in uw handen heeft gehad) werd vermeld (zie CGVS, p. 17). Bovendien is het niet aannemelijk dat de smokkelaar u daar op voorhand niet over heeft geïnformeerd. Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerdde reisweg (zie CGVS, p. 17).

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat de smokkelaar het IC had en u het document niet kwijt bent (zie CGVS, p. 12). Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De attesten van de Nelen Khang in Nepal en Dharamsala, het attest van de TCV-school en het attest van het Office of Tibet bevestigen enkel uw identiteit, afkomst en levensloop. Deze zaken staan hier echter niet ter discussie. Ook de foto's in verband met uw verblijf in India en Tibet, én de drie

enveloppes bevestigen uw identiteit, afkomst en levensloop. De medische attesten doen op hun beurt enkel uitspraak over uw medische klachten. Geen van de door u voorgelegde documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedleid naar China doch wel kan worden teruggedleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v711/india.htm>;
9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;

22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
28. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
29. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
30. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
31. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
32. Verklaring van de heer Pat Demaret;
33. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
34. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
35. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
36. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
37. "Is India the Rape Capital of the World?", MORE, Sally Kohn, geconsulteerd op 12 juni 2014;
38. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota: "*COI Focus: "China India – De Tibetaanse gemeenschap in India" d.d. 26 juni 2014; COI Focus: "China - Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland", d.d. 18 juni 2014; COI Focus: "China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India", d.d. 18 juni 2014; COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen", d.d. 18 juni 2014; COI Focus: "China/India/Tibet - Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", 29 januari 2014; 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003*".

1.3.3. Verzoekende partij legt ter terechtzitting haar originele RC en haar originele Green Book voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt haar eerste middel op de “*Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan “*van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984*”. In een derde middel beroept verzoekster zich op de “*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van “*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.*”.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekster is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 13 juni 1983 in Thamka, Tibet, de Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster zou reeds in 1997, op veertienjarige leeftijd, Tibet hebben verlaten, wat haar gebrek aan Chinese identiteitsdocumenten kan verklaren, temeer haar ouders gestorven waren en zij bij een oom inwoonde. Hoewel niet gedocumenteerd kan worden vastgesteld dat verzoekster van Chinese herkomst en nationaliteit is, dan stelt de Raad vast dat verzoekster haar verklaringen over haar Chinese herkomst en die van haar familie (gehoor p. 3-8) aannemelijk zijn. Mede gezien verzoeksters jonge leeftijd waarop zij Tibet heeft verlaten, ze niet kan duiden of ze ooit geregistreerd is gezien haar ouders zeer vroeg gestorven zijn.

2.6. Daarnaast brengt verzoekster een origineel Green Book, een attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoekster als Tibetaanse, geboren te Tibet, beschouwen.

2.7. Verzoekster legt tevens een originele RC voor, met als geboorteplaats Lobarsingh en “born in India”. Verzoeksters RC werd uitgegeven op 25 juli 2005 en jaarlijks verlengd tot 25 juli 2013. Verzoekster brengt een kopie van een IC bij die dezelfde geboorteplaats vermeldt, uitgegeven op 14 december 2010 en geldig tot 31 december 2020, zodat deze nog steeds geldig is.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve landeninformatie kan blijken dat Tibetanen identiteitsgegevens wijzigden om deze aan te passen aan de verblijfsreglementering of schoolreglementering in India bij hun binnenkomst, wat verzoekster ook verklaart (gehoor p. 11) en in het verzoekschrift nog wordt toegelicht. Deze verklaringen doen inderdaad geen afbreuk aan verzoekers

beweerde herkomst uit China. Er kan hier echter wel worden afgeleid dat de Indiase autoriteiten verzoekster als een in India geboren Tibetaanse beschouwen, temeer zij tevens een IC op deze Indiase geboorteplaats verkreeg.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Voor zover verzoekster moet worden gevolgd dat zij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat zij 14 jaar was toen ze door haar oom naar India werd gestuurd om te studeren. Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekster terug wou gaan naar Tibet maar *“Ik ging terug naar Nepal maar ik kon niet terug want ik had geen documenten”* (gehoor p. 9). Niettegenstaande hier geen subjectieve vrees uit kan worden afgeleid, is aldus niet uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten komt te staan.

2.9. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 1997 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezan, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15*

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip "reële bescherming" valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de "voldoende bescherming" vallen?" "Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat."

2.14. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: "De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekster de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekster opnieuw in dat land zal worden toegelaten."

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder "Niet-ontvankelijke verzoeken":

"1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekster als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...)"

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake "Het begrip „eerste land van asiel"

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekster wanneer:

a) de verzoekster in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel" op de bijzondere omstandigheden van een verzoekster kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekster mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel" op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten."

2.15. Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer "de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste

land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoekster geniet van een reële bescherming in India.

2.16. Immers verzoekster kon in India vanaf 1997 ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.18. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.19. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster kon in India ongemoeid wonen, studeren en voor haar tante werken. Verzoekster kon jaarlijks haar RC laten verlengen en heeft “tot nu nooit” problemen gehad in dit verband (gehoor p. 11). Verzoekster ondervond evenmin problemen inzake haar valse gegevens omdat *“op alle documenten stond dezelfde informatie. Daarom kreeg ik geen problemen”* (gehoor p. 11). Verzoekster verklaart geen familie – waarbij zij evenwel nog een schoonzus, een ‘broer’ (kind van haar tante) en een verloofde in India heeft – en geen eigendom te hebben in India, wat niet onder de asielrechtelijke bescherming valt. Verzoekster is een jonge gezonde vrouw met werkervaring zodat zij zich tevens kan hervestigen indien zij (niet uitdrukkelijk) gevraagd werd het huis van haar schoonzus te verlaten. Verzoekster verklaarde expliciet geen discriminatie te hebben ondervonden (gehoor p. 19) zodat verzoekster niet zonder meer in het verzoekschrift kan beweren dat dit wel het geval was, minstens dient zij dit concreet en persoonlijk toe te lichten waarom ze thans een andere mening is toegedaan, wat zij echter nalaat. Waar verzoekster nog wijst op het verlies van gronden en huizen en de precaire positie van vrouwen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.20. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en

dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit kan tevens blijken uit verzoeksters relaas nu zij nooit problemen ondervond om haar RC te verlengen en bovendien op basis hiervan een IC kon verkrijgen. Waar verzoekster nog meent dat zij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat haar RC gebaseerd is op valse gegevens, ziet de Raad vooreerst niet in hoe de Indische autoriteiten dit zouden te weten komen. Bovendien stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoekster, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt "Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]". Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoekster hoe dan ook problemen zou krijgen over een incorrecte RC indien zij probleemloos op basis van deze gegevens jarenlang in India kon verblijven en een IC kon verkrijgen die haar gedurende 10 jaar het recht geeft terug te keren naar India. Verzoekster blijft aldus bij loutere beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen RC te (kunnen) beschikken.

2.21. Verzoekster kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbijgaande realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.22. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.22.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", vermeldt dat "Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeponeerd. [Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]" en "Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van

veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen."

2.22.2. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.23. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeksters loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.24. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

2.25. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC*

terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.” Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen.

2.26. Verzoekster had een IC en verklaart dat haar broer die aan de smokkelaar heeft gegeven, maar dat ze toch met een vals Indisch paspoort heeft gereisd en een miljoen roepies heeft betaald om haar beweerde illegale reis te financieren (gehoor p. 17). Vooreerst ziet de Raad geenszins in waarom verzoekster een bijzonder dure, gevaarlijke en omslachtige illegale reis zou ondernemen, indien zij veiliger, eenvoudiger en goedkoper middels haar eigen IC kon reizen. Evenmin is in deze hypothese geloofwaardig dat verzoekster haar eigen IC niet zou hebben teruggekregen. Voor zover verzoekster verklaart dat het *“niet makkelijk om een visum te krijgen”*, kan tevens worden vastgesteld dat verzoekster geenszins verklaart waarom een vals paspoort minder risicovol, duur en omslachtig zou zijn dan het aanbrenge van een visum in haar eigen IC. Verzoekster adstrueert voorts op geen enkele wijze haar voorgehouden illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoekster stelt *“hij zei dat ik enkel die naam moest zeggen en paspoort moest tonen en dat was genoeg”* (gehoor p. 16) en evenmin toelichtingen kan geven over de volledige naam, geboorteplaats, geboortedatum, de aard van het visum of de luchthaven waar ze geland is (gehoor p. 17-18), is geenszins geloofwaardig gezien de veelvuldige individuele controles op intercontinentale vluchten. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoekster beweerdelijk als Tibetaanse met een vals Indisch paspoort intercontinentaal naar Europa is gereisd. Verzoekster is dan ook ongeloofwaardig over haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij haar land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet hebben teruggekregen. Verzoekster faalt aldus op ernstige wijze in haar medewerkingsplicht. Dat *“Er is geen enkele reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker (bedoeld wordt: verzoekster)”*, kan niet blijken gezien verzoekster het ontbreken van een IC inroept om haar terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat zij de waarheid spreekt. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten.

2.27. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster het verlies van haar IC niet gemeld heeft. Voor zover verzoekster inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.28. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekster met haar eigen IC dan wel met een duplicaat van haar eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *“Dat een*

geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt” doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoeksters verweer “Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen”, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat “Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen” en bovendien dat “Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”.

2.29. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze niet verzoekster zelf betreffen maar andere Tibetanen. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 32 en 33) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster gezien haar ongeloofwaardige en lacunaire verklaringen ter zake. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoont geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.30. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.32. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.33. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.34. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK